

som vi maatte ønske snart at komme ud over. Han erklærede derfor ogsaa meget bestemt, at han vilde stemme imod ethvert yderligere Forsøg paa midlertidige Reforme. Det forekommer mig imidlertid, at naar han selv har opstillet en Frist af 10 Aar som den, inden hvilken hans Lovforslag ikke skal træde i Virksomhed, saa kan han ikke lufte Diet for, at der i 10 Aar vil kunne ske meget, som man maatte ønske afværget. Og naar vi nu Allevide, at den ærede Indenrigsminister selv har erkjendt, at der virkelig er enkelte alvorlige Brøst og Huller i vor Fæstelovgivning, saa forekommer det mig, at vi dog ogsaa maa søge strax at lufte disse Huller, selv om vi iøvrigt vilde gaa ind paa en Fæstefløsning om 10 Aar. Det synes jo saaledes nu muligt at frigjøre noget af den Jord, som skulde være Fæstevang undergIVEN, for denne Evang, og det ærede Thing vil jo vide, at dette derfor ogsaa er Gjenstand for en Bestemmelse i det følgende Lovforslag paa Dagsordenen. Den høitærede Minister har netop selv troet her at finde et Punkt, hvor vor Fæstelovgivning krænge til en Reform. Det er jo kun et Exempel, som jeg her har nævnt, og der kan vel ogsaa være andre Bestemmelser, som kunne krænge til, at vi se omhyggelig paa dem og ombytte dem med andre. Den Omhu, som den ærede Forslagsstiller selv nærer ogsaa for Bondestanden, maa — saa synes det mig — nøde ham til at erkjende, at saadanne midlertidige Bestemmelser dog tillige maa træffes. Men dette vil jo blive Gjenstand for Forhandlinger — tænker jeg — i et større Udvalg, og vi kunne jo da søge muligen at forbinde de to Ting.

Fischer: Den sidste ærede Taler oplæste igjen Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde være midlertidige Forbedringer at foretage i Fæstelovgivningen eller ikke, og hvorvidt det derfor var muligt at komme til en endelig Afslutning ved et Forslag, som det, jeg her har tilladt mig at forelægge. Jeg vil i saa Henseende kun henvise det ærede Medlem til, at Bestræbelserne for at lovgive angaaende Fæsteforholdet altid er gaaede i to Retninger. Man har fra en Side været tilbøielig til at

lag, som vi nu engang have, naar der blot dertil blev knyttet en Udfigt til en endelig Afslutning af Forholdet. Dette er saaledes en Betragtning for sig. En ganske anden Betragtning er derimod den, hvorledes man skal lovgive om Forholdet, hvis det skal blive bestaaende i en aldeles ubestemmelig Tid. Sidste Tilfælde har man troet, at der vel kunde være Anledning til at foretage forskjellige mindre Ændringer i Lovgivningen, som under en anden Forudsætning maatte erkjendes for at være ufornødne. Naar man nu holder sig til den Tanke, som jeg har tilladt mig at fremsætte, nemlig Udfælgigheden af at komme til en endelig Afslutning, saa bortfalde altsaa alle de antydede Smaaspørgsmaal om, hvad der kunde være hensigtsmæssigt under Forudsætning af, at Forholdet vedblev i en meget lang Tid at bestaa. Det ærede Medlem (Brock) har nu imod denne Betragtning lagt Vægt paa, at mit Forslags § 1. skyder Foranstaltningens Sværfættelse ud indtil 1881, altsaa i 10 Aar. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at dette er et meget kort Tidrum i det Forhold, som der her er Tale om. (Brock: Dette større bliver Faren!). Der kan være andre Forhold, hvori det vilde være en lang Tid; men i det heromhandlede Forhold er det en meget kort Tid. — Det ærede Medlem henviste dernæst til Lehnsløvsforlagets § 20, tidligere § 21, og han anstillede en Sammenligning imellem forskjellige Bestemmelser i den nævnte Paragraf i Lehnsløvsforlaget og i mit Lovforslag. I det han gjorde opmærksom paa, at jeg gjentagende i mine Foredrag havde henvist til Lehnsløvsforlaget. Jeg maa ligeover herfor gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har henvist til Lehnsløvsforlagets Bestemmelser som dem, der skulde afgive de Regler, hvorefter mit Lovforslag skulde bedømmes. Jeg har udtrykkelig udtalt, at Lehnsløvsforlaget, overensstemmende med hvad den høitærede Justitsminister selv havde yttret, ordnede et Forhold af en ganske færegen Bestaafenhed. Han har udtalt, hvorfor han ogsaa har gjort gjældende, at han med Hensyn til samme var gaaet ind paa at tilraade Bestemmelser, som han aldrig vilde gaa ind paa, hvis de skulde gjælde som almindelige Regler. Den selv